

УДК 821.111(73)
З-93

Серія «Світовий бестселер»

Опубліковано з дозволу *DeFiore and Company Literary Management, Inc.*, за сприяння *Andrew Nurnberg Associates Baltic*

Перекладено за виданням:
Zumas, Leni. *Red Clocks : a novel* / Leni Zumas. — New York :
Lee Boudreaux Books / Little, Brown and Company, 2018. — 368 p.

Переклад з англійської *Олексія Чули*

Дизайнер обкладинки *Рената Куртвелієва*

Зумас Л.

З-93 Червоний годинник : роман / Лені Зумас ; пер. з англ.
О. Чули. — Х. : Віват, 2019. — 304 с. — (Серія «Світовий
бестселер», ISBN 978-617-690-445-8).

ISBN 978-966-982-062-4 (укр.)

ISBN 978-0-316-43481-2 (англ.)

Америка, наші дні. Аборти, ЕКЗ й усиновлення дітей самотніми жінками заборонені законом у всіх 50 штатах. Усе це для того, щоб «відновити авторитет родини й покращити демографічну ситуацію». Відтепер тіло жінки їй не належить. Нова реальність стягнула маленького містечка в штаті Орегон. Дівчинка-підліток вагітна й хоче зробити аборт. Сорокарічна самотня вчителька, навпаки, намагається завагітніти, бо всиновити дитину їй не вдається. Знахарка із загадковим минулим може зарадити їм, тим самим знеславивши закон. Дружина, яка покинула навчання в юридичному коледжі заради сім'ї й дітей, а тепер сумнівається в правильності свого вибору. Шляхи цих героїнь перетинаються, утворюючи особливий зв'язок, що своїм корінням сягає минулого. Тих далеких часів, коли полярна дослідниця кинула виклик суспільним нормам, знехтувала традиційними цінностями й реалізувала себе як науковицю. П'ять жінок, п'ять доль і один вибір, який постане перед кожною з них. Цей вибір назавжди змінить їхні життя.

УДК 821.111(73)

Луці та Ніколасу, назавжди

ISBN 978-617-690-445-8 (серія)

ISBN 978-966-982-062-4 (укр.)

ISBN 978-0-316-43481-2 (англ.)

© Leni Zumas, 2018

© ТОВ «Видавництво «Віват»», ви-

дання українською мовою, 2019

Народжена 1841 року на фермі на Фарерських островах, полярна дослідниця була вихована на фермі неподалік

На півночі Атлантичного океану, між Шотландією та Ісландією, на острові, населеному не так людьми, як вівцями, дружина пастуха народила дитя, котре виростало, щоб присвятити себе дослідженню льоду.

Свого часу лід, який дрейфує, становив таку велику загрозу для кораблів, що кожен дослідник, який знався на його характері й міг передбачити його поведінку, був для компанії та урядів, що фінансували полярні експедиції, просто безцінною знахідкою.

У 1841 році на Фарерських островах, у будинку під укритим дерном дахом, у ліжку, що пропахло китовим жиром, мати, яка народила дев'ятеро малюків і з них поховала чотирьох, привела на світ полярну дослідницю Ейв'ор Мінервудоттір.

БІОГРАФКА

У жіночій консультації, куди приходять жінки зі своїми проблемами, чекає на свою чергу біографка, котра пише книжку про Ейв'ор Мінервудоттір. Вона білолиця із вкритими ластовинням щоками; вдягнута у спортивні штани. Про вік важко щось сказати — не молода й не стара. Перш ніж їй доведеться дертися на гінекологічне крісло, де їй стерильним шпателем візьмуть із піхви аналіз, а на екрані вона побачить чорно-біле зображення своїх яєчників та матки, вона вивчає весільні обручки відвідувачок. Коштовні камені. Сяйливі широкі обідки. Вони живуть на пальцях жінок, у яких є пікіряні канали,

заможні чоловіки, проте їхні клітини, яєчники та кров не відповідають своєму природному призначенню. Така версія для біографки прийнятна. Вона дає їй змогу не думати про те, чим забиті голови і цих жінок, і їхніх чоловіків, що часом супроводжують сюди дружин.

Сестра Краббі носить неоноворожеву перуку і дивне хитромудре вбрання з пластикових ремінців, яке практично нічого не прикриває, виставляючи напоказ її тіло, зокрема більшу частину грудей.

— Щасливого Геловіна, — вітає вона.

— Навзаєм, — відповідає біографка.

— Візьмімо трохи родоводу.

— Перепрошую?

— Це ми так називаємо кров.

— Гм-м-м, — ввічливо гмикає біографка.

Краббі не відразу знаходить вену. Шукає, а це боляче.

— Ну, де ж ти? — питає вона вену.

По тому як її протягом кількох місяців кололи, згини ліктів біографки потемніли. Добре, що в цій частині світу довгі рукави понулярні.

— Знову були місячні? — питає Краббі.

— Вони мстиві.

— Ну, Роберто, тіло — це таємниця. Ага, ось і ти!

Сестра хутко набирає кров у шприц. Вона розповість, скільки гормонів, що стимулюють ріст фолікулів, естрадіолу та прогестерону, виробляє тіло біографки. Бувають хороші показники, а бувають погані. Краббі вставляє пробірку в стійку разом з іншими наповненими кров'ю пробірками.

За півгодини чути стук у двері оглядового кабінету — попередження, а не прохання дозволу увійти. Одразу входить чоловік у шкіряних штанах, сонцезахисних окулярах-«авіаторах» та капелюсі, напнутому на чорну кучеряву перуку.

— Сьогодні я чувак із рок-гурту, — каже лікар Калбфляйш.

— Ова! — Біографка захопленим вигуком відзначає несподівану для неї сексуальність лікаря.

— Отже, що тут у нас? — питає він, сідаючи обтягнутим шкірою задом на стілець перед її розведеними ногами.

Лікар видає «упс» і знімає окуляри.

Колись Калбфляйш грав у футбол в одному з університетів Східного узбережжя, тож у нього досі вигляд мажора. Засмаглий. Але слухач із нього — ніякий. Озвучуючи похмуру статистику, він посміхається. Медсестра тримає в руках медкарту біографки й ручку, аби записувати, що він говорить. Лікар назве товщину ендометрію, діаметр фолікулів та їх кількість. Якщо поєднати ці показники із віком біографки (42 роки), рівнем фолікулостимулювального гормону (14,3), температурою на вулиці (13 °C) та кількістю мурах на квадратний метр ґрунту під ними (87), отримаємо результат, тобто вірогідність її шансу на дитину.

— Що ж, Роберто, тепер поглянемо *що до чого*, — каже він, натягуючи латексні рукавички.

Цікаво, як би він оцінив запах її піхви за шкалою від одного до десяти, де десять — це гострий сморід старого сиру, а одиниця — цілковита відсутність запаху? А якщо порівняти з іншими піхвами, що проходять через цей оглядовий кабінет натовпами піхво-привидів — день у день, рік повз рік? Чимало хто з жінок не миється перед відвідуванням, або лікується від грибка, або просто смердить. Калбфляйш за роки роботи різного нанюхався.

Він уставляє в неї змашений блакитним гелем ультразвуковий зонд і притискає його до стінки матки.

— Ендометрій доволі тонкий, — каже він. — Чотири з половиною. Те, що треба.

На моніторі ендометрій матки має вигляд мазка, проведеного білою крейдою по чорній дошці, і геть не схожий на те, що взагалі можна виміряти. Але Калбфляйш —

досвідчений фахівець, і вона має всі підстави йому довіряти. А також платити свої гроші — суми такі великі, що вони здаються їй віртуальними, міфічними, якимись прикладами з історій про гроші, а не реальними грішми, які хтось може тримати в руках. У біографки, приміром, їх нема. Вона розраховується кредитками.

Лікар переходить до яєчників, штовхає й нахиляє зонд доти, доки не отримує потрібну картинку.

— Ось, праворуч. Гарна група фолікулів...

Самі яйцеклітини занадто маленькі, аби їх можна було роздивитися навіть збільшеними, але можна полічити фолікули, що їх оточують, — чорні плями на сірому екрані.

— Тримаймо кулаки, — каже Калбфляйш, витягуючи зонд.

Лікарю, а мої фолікули гарні?

Він віддаляється від її промежини і стягує рукавички.

— Протягом кількох останніх циклів, — каже він, дивлячись на її картку, а не на неї, — ви приймали кломід для підтримки овуляції.

Він не повинен їй цього казати.

— На жаль, кломід також викликає зменшення ендометрію, тому ми рекомендуємо пацієнтам не вживати його надто довго. А ви вже приймали його тривалий час.

Стривайте, що?

Вона повинна сама поглянути.

— Цього разу ми спробуємо по-іншому. Інший підхід, що збільшує шанси літніх пацієток, які хочуть завагітніти.

— Літніх?

— Це такий клінічний термін. — Він продовжує випишувати рецепт. — Сестра скаже вам, як приймати препарати. Побачимося за дев'ять днів.

Він віддає папери медсестрі, підводиться їй, перш ніж вийти, поправляє шкіряні штани в промежині.

Ну й мудило. Фарерською — *reyvarhol*.

— Вам треба купити це сьогодні й почати приймати вже завтра вранці, натщесерце, — каже Краббі. — Щоранку

протягом десяти днів. Від препарату вагінальні виділення можуть мати неприємний запах.

— Чудово, — відповідає біографка.

— Деякі жінки кажуть, що цей запах доволі, гм... дивний, — веде далі медсестра. — І навіть тривожний. Але хай там як, не спринцюйтеся. Це введе в канал певні хімічні речовини, які після проникнення в шийку вплинуть на рівень кислотності матки.

Біографка ніколи в житті не спринцювалася, та й нікого, хто б це робив, не знає.

— Є запитання? — цікавиться сестра.

— Як працює... — вона зиркає на рецепт, — овутран?

— Підтримує овуляцію.

— Але як саме?

— Про це вам краще спитати пана Калбфляйша.

Вона дозволяє всі види вторгнення у свою інтимну територію, не розуміючи майже нічого з того, що відбувається. Нараз їй стає страшно. Як же вона сама — а їй ніхто не допомагатиме — виховуватиме дитину, якщо навіть не знає, що вони роблять із нею зараз?

— Я б хотіла поговорити з ним, — каже вона.

— Лікар уже оглядає іншу пацієнтку. Краще зателефонувати йому в офіс.

— Але *я вже* в офісі. Може, він чи хтось інший...

— Даруйте, у нас дуже напружений день. Геловін і таке інше.

— І яким же чином Геловін додає вам роботи?

— Ну, свято.

— Але ж не *державне*. Банки відкриті, пошта працює.

— Вам краще буде, — каже Краббі повільно і обережно, — зателефонувати йому в офіс.

Коли її перша спроба провалилася, біографка плакала. Вона саме стояла в черзі по зубну нитку — аякже, треба подбати про гігієну ротової порожнини, оскільки вирі-

шила стати матір'ю. І раптом їй зателефонували. Це була одна з медсестер.

— Мені дуже прикро, люба, але результат тесту негативний.

Біографка відповіла «дякую, добре, дякую», поклала слухавку й лише по тому з її очей полилися сльози. Усупереч статистиці й пересторозі Калбфляйша, мовляв, «це не в усіх спрацьовує», вона гадала, що з нею «спрацює». Досить увести мільйони сперматозоїдів, отриманих від дев'ятнадцятирічного студента-біолога, саме тоді, коли визріють яйцеклітини і сперма й яйцеклітина зустрінуться в теплому тунелі, як одразу *станеться* запліднення. «Не будь більше такою дурепою», — записала вона тоді у своєму нотатнику в розділі «Термінові справи».

Вона рухається на захід трасою № 22 до вкритих болиголовом, ялинками та смереками пагорбів. У Орегоні ростуть найкращі в Америці дерева, височезні, із пишними кронами, які тривожать душу. Та зараз вони заспокоюють її і притлумлюють обурення лікарем. По тому як вона вийшла з його кабінету, минуло дві години, і тепер вона виїздить на кам'янисту дорогу, що йде вгору, де на овиді видно готичну вежу церкви. Саме ж невеличке містечко притулилося біля підніжжя пагорбів над водою. Курить димар місцевого пабу. Уздовж берега розкладені рибальські сіті. У Ньюїллі можна спостерігати, як море чимраз жадібніше пожирає землю. Мільйони гектарів землі опиняються в морських глибинах. Море не потребує чийось дозволів чи рекомендацій. Воно ніколи не нудьгує без роботи. Сьогодні воно збурене, високі хвилі злітають угору і б'ють у кам'яні скелі, розтікаючись білою піною. «Розлючене море», — кажуть люди, але біографці здається, що людські емоції не варто ліпити до чогось аж такого нелюдського. Вода лютує із причин, яким немає назви.

«Вища школа Центрального узбережжя шукає вчителя історії зі ступенем бакалавра (Сполучені Штати/Світ). Місце: Ньюїлл, Орегон, рибальське селище в тихій океанській гавані, місце міграції китів. Директор, випускник університету Ліги плюща¹, хоче створити динамічні, інноваційні умови навчання».

Біографка відповіла на це оголошення лише через те, що завважила в ньому слова про «тиху океанську гавань» і що там не було вимог щодо вчительського досвіду. Під час короткої бесіди директор, містер Файві, розповідав їй про свої улюблені морські романи і двічі згадував назву коледжу, який він закінчив. Він сказав, що протягом двох років вона зможе відвідати курси для сертифікованих учителів. І ось уже сім років вона живе серед огорнутих туманом вічнозелених гір, біля самісінького підніжжя яких б'ється море. Тут весь час ідуть дощі. Дорожній рух ускладнюють вантажівки з деревиною, мешканці селища або рибалять, або роблять всілякі брязкальця для туристів, у пабі висить список давно затонулих кораблів, щомісяця перевіряють систему оповіщення цунамі, а школярів навчають звертатися до вчительки «міс», ніби вони якісь слуги.

Вона починає заняття за планом, але коли бачить підперті кулаками підборіддя, то передумує. У десятому класі дати учням знання зі всесвітньої історії вона не може, не вдаючись до відступів, бо протягом сорока тижнів вони вивчали її за недолугим підручником, що був обов'язковий. Для цих дітей, утім, ще не все втрачено. Вони дивляться на неї зацікавлено, ще не зовсім байдуже, їхні обличчя майже дитячі. Їм іще не все одно, що вона говорить, хоча

¹ Ліга плюща — асоціація восьми найстаріших американських університетів. Назва походить від гілок плюща, що обвивають старі будівлі в цих університетах. Вважається, що члени Ліги мають високу якість освіти. (Тут і далі прим. ред.)